

รองศาสตราจารย์ไพโรธ เลิศพิริยะกมล

ความรู้สึกที่ดำรงตำแหน่งอธิการ

จริงๆ แล้วขณะที่ดำรงตำแหน่งอธิการที่วิทยาลัยครูกำแพงเพชร เราได้ย้ายมาจากวิทยาลัยครู รำไพพรรณี ความรู้สึกก่อนมารับงานที่กำแพงเพชร กำแพงเพชรต่างจากรำไพพรรณีมาก ที่รำไพพรรณีเข้าไปรับตำแหน่งอธิการเพื่อไปแก้ปัญหาของความขัดแย้ง แต่ก่อนไม่ได้มีการเลือกตั้งเหมือนปัจจุบันนี้ ซึ่งเขาจะเตรียมให้เป็นอธิการ เตรียมต่อเนื่องจนกระทั่งถึงที่สุดเขาจะเลือกเอาไปเพราะฉะนั้นเมื่อไปอยู่ รำไพพรรณีไปแก้ปัญหาของความขัดแย้งสูงชนิดที่อธิการอยู่ไม่ได้นานไม่ครบ ๔ ปี เราก็สามารถแก้ปัญหาได้อยู่จนครบ ๔ ปีเลยเหมือนกัน ก่อนจะมารู้สึกว่ามันผูกพันกับการทำงานในที่เดิม และเราก็หยั่งรู้อารมณ์ของกำแพงเพชรต่างจากรำไพพรรณีอยู่แล้ว กำแพงเพชรเล็กด้วย กะทัดรัดด้วย และคนของกำแพงเพชรก็ต่างจากรำไพพรรณีมากคือเรียบร้อย เรารู้แต่แรกมาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงมาอยู่กำแพงเพชร จึงเหมือนเรามาแล้ว เรามาอยู่เป็นครอบครัวเดียวกัน ความรู้สึกอย่างนี้มาแต่แรกแล้ว เช่นท่านที่ปรึกษาอธิการบดี (รศ.ดร.พิสมัย) ท่านรัตนา สมัยนั้น เป็นวิทยุหม่อมราชวงศ์ที่มีกำลังทำงาน เรียกว่าหัวก้าวหน้า ทีมเหล่านี้จะช่วยเราอย่างดีเลย พอเข้ามาความรู้สึกจึงอบอุ่น สบายและทำงานเหมือนเป็นพี่เป็นน้องกัน ทั้งหมดที่อยู่ในกำแพงเพชรจึงเหมือนเป็นครอบครัว เป็นครอบครัวที่รักและประสานกันอย่างนี้ จึงไม่เหมือนในรำไพพรรณี เพราะที่รำไพพรรณีจะรู้สึกว่าจะแก้ปัญหาได้ไหม? เพราะอธิการคนอื่นๆ ไปอยู่แค่ ๑-๒ ปี ก็ขอย้ายขอไม่อยู่แล้ว แต่เราจะไปได้ไหม? และก็ไปทำงานหนักด้วย แก้ปัญหา แต่มาที่นี้ไม่เป็น อย่างนั้น เป็นความประทับใจ เราจะอยู่กันอย่างพี่น้อง อยู่กันอย่างสามัคคี รักกัน ทุกคนรู้จักและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะเป็นอย่างนี้ตลอดที่ดำรงตำแหน่งที่กำแพงเพชร ความรู้สึกจริงๆ เป็นอย่างนั้น

การบริหารงานเมื่อครั้งยังดำรงตำแหน่งอธิการ

การบริหารงานไม่ได้ต่างกันระหว่างราชภัฏทั้งหลายตั้งแต่เป็นรองอธิการก็ดี อธิการของ รำไพพรรณีก็ดี หรือกำแพงเพชรก็ดี ของกำแพงเพชรจะเป็นระบบค่อนข้างจะเรียบร้อยอยู่แล้ว ในความเรียบร้อยนี้ส่วนใดที่ขาดยังไม่แข็งแรง และส่วนไหนที่อ่อน เราก็ไปแก้จุดนั้น ในส่วนนี้สำคัญที่สุดก็คือ งานบริการ โดยเฉพาะงานของสำนักงานอธิการ ซึ่งอธิการถ้าเข้ามารับตำแหน่งจะไม่มีมือมีเท้าที่จะใช้จะมีเพียงเจ้าหน้าที่หรือเสมียนจริงๆ ไม่มีส่วนนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้สร้างส่วนนี้ขึ้นมาแทน ทำไมจึงสร้างก็เพราะว่าสมัยเป็นรองอธิการฝ่ายกิจการนักศึกษาที่เชียงใหม่ ช่วงนั้นทำไมต้องใช้คนมาก ก็เป็นช่วงที่เดินขบวน ๑๖ ตุลาคม เพราะเชียงใหม่เป็นฐานสำคัญของภาคเหนือทั้งหมด ต้องคุมนักศึกษาที่เป็นนักศึกษาทั้งหมดต้องตามเรื่องนี้ให้ทัน พุดง่ายๆ คอมมิวนิสต์จะยึดไทย ช่วงนั้นอาจไม่ทันแต่ช่วงนั้นเป็นเรื่องของความแตกแยกสูง จึงต้องใช้เจ้าหน้าที่ที่เป็นเลขานุการในห้องในช่วงที่เป็นรองอธิการ ใช้ถึง ๓ คน จึงจะรับงานอย่างนี้ไหว แต่มาที่กำแพงเพชรจะมีทีมงานสาว ๆ ไฟแรง ก็เลยจำเป็นต้องใช้เนื่องจากต้องปรับงานบริหารทั้งหมด ก็ตั้งทีมงานเลขามา ขณะนั้นมีทีมอยู่ ๔ คน (ชื่อจริงอาจจะลืมๆ ไปนะ) หนูอัน (ผศ.มณฑนา) ตุ่ม (ผศ.มล.ปัทมาวดี) ตีม (ผศ.ดร.รัชณี) และตุ้ (ผศ.อรอนงค์) ทีม ๔ คนนี้จะรักกันมากจะเวียนกันมาทำงานเลขานุการ และจะมีเพ็ญญาประจำงานเลขานุการอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นทีมงานจะเป็นตัวประสานการทำงานเป็นหลักเรียกว่า ๔ สาวแล้วกัน ก็ทำหน้าที่สายเลขานุการ แข็งทีเดียว หลังจากนั้นก็มีงานอื่นทั่วไปทั้งหมดที่เป็นงานคณะ งานบริหาร รวมทั้งการพิจารณาผลงาน พิจารณาการเลื่อนขึ้นเงินเดือนจริงๆ แล้วของกำแพงเพชรคืออยู่แล้ว เพียงแต่ปรับเท่านั้นเอง นี่เป็นงานหลักของสถาบันในช่วงแรก ในส่วนคณะจริงๆ เขามีมาตรฐานการทำงานอยู่แล้ว

ผลงานที่โดดเด่นและเป็นที่ประจักษ์ขณะที่ดำรงตำแหน่งเป็นอธิการ

คงต้องนึกยากหน่อย ๒๐ กว่าปีมาแล้ว แต่ว่าเท่าที่อยู่ที่ไหนๆ ก็เหมือนกันจะเป็นคนเอาใจใส่เรื่องงานทางวิชาการ เพราะฉะนั้นเรามาอยู่กำแพงเพชร คนที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการมีน้อยมาก แค่ ๑- ๒ คนเท่านั้น ในช่วงนั้นเราก็คิดว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยต่อไปข้างหน้า จำเป็นต้องเร่งให้คนเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการให้ได้นี่เป็นหลักใหญ่เลย ทำไมจึงทำยาก ก็เพราะว่าช่วงที่มาอยู่นั้นมีงานหนักอันหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นงานใหญ่ของราชภัฏทั้งหมดทั่วประเทศ คืองานสอน อคป. (หรือ กค.บป. ในปัจจุบัน) ที่มีทั้งฝ่ายครูและทั่วไปที่มาศึกษาต่อ ศึกษาเพื่อรับปริญญา อาจารย์เราจะทำงานหนักมากทั้งสอนปกติ และอคป. (เสาร์-อาทิตย์) งานมากด้วย สมัยนั้นคนมาเรียนกันมาก จึงมีงานสอนมาก เพราะฉะนั้นจึงยากที่จะมีเวลาทำผลงานวิชาการ ซึ่งต้องใช้เวลาและมีเวลาว่างในการทำด้วย พอทำเรื่องนี้ อาจารย์เราก็หันมาใส่ใจเรื่องนี้กันมากขึ้น ในช่วง ๔ ปีที่อยู่ก็นับว่ามีอาจารย์ที่ได้เข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการประมาณ ๘-๑๐ คนซึ่งถือว่ายากมากสำหรับราชภัฏกำแพงเพชร ช่วงนั้น เพราะว่าคนน้อย และเป็นวิทยุหนุ่มวิทยสาวที่ทำงานหนักมากๆ ถือว่าเป็นผลงานที่ส่งผลมาให้อาจารย์ก็เริ่มทำผลงานกันต่อๆ มา ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ถ้าทำเรื่องนี้ไม่สำเร็จงานที่จะต้องเป็นมหาวิทยาลัยก็ทำได้ด้วยความลำบาก เช่น รศ.อายุวัฒน์ ก็เร่งทำจนได้ รศ. ในช่วงนั้นเหมือนกัน ความที่เราเป็นคนชอบแก้ปัญหา ไปไหนก็แก้ปัญหา จึงไม่ถือว่างานใดเป็นงานที่เป็นงานที่โดดเด่น เพราะต้องทำไปพร้อมๆ กัน ทำหลายเรื่อง

ประการที่ ๑ เรื่องผลงานวิชาการ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นก็คือ จาก ๔ ปีมาแล้ว ก็มีคนที่ทำต่อเนื่องมากขึ้น หมายความว่าเรื่องงานวิชาการ ไม่แข็งก็จะก้าวต่อไม่ได้

ประการที่ ๒ เป็นคนที่ชอบรวมทีมแก้ปัญหา ในกำแพงเพชร ก็มีสิ่งแปลกอยู่อย่างหนึ่ง ในสมัยท่านอธิการ (ผศ.ปรีชา) ถ้าไปสัมภาษณ์ท่านก็จะรู้ว่าเคยมีน้ำท่วมใหญ่ สมัยนั้นน้ำมักจะท่วมตอนตีสอง แปปเดียวเสียหาย ๓-๔ ล้าน และเสียหายมากขึ้นถึง ๑๐ ล้าน เพราะชนของไม้ทั้น เพราะฉะนั้นเราจึงรู้ว่าในช่วงเวลานั้นใกล้จะถึงเวลาช่วงน้ำท่วม เราจึงวางแผนทำอยู่ ๒-๓ เรื่องใหญ่ คือ

๑. เตรียมแผนกันน้ำ

๒. หากกระบวนการสั่งการ ที่เร็วที่สุด ตอนนั้นก็ได้อิทธิวิทย์ ที่เป็น Walking Talking ที่เป็นของราชการ ซึ่งก็ให้ราชภัฏทั่วประเทศได้ใช้คลื่นเดียวกันหมด ก็จะทำให้เราสามารถช่วยเหลือกันและกันได้

๓. นอกเหนือจากความเป็นกำแพงเพชรในขณะนั้น เราคิดว่ากำแพงเพชรจะต้องเป็นมหาวิทยาลัยอย่างแน่นอน ซึ่งขณะนั้นมีทีมอธิการหนุ่มที่มีความคิดไฟแรงหลายคน เช่น รศ.ดร.อินทร์ ศรีคุณ อธิการวิทยาลัยครูจันทเกษม รศ.ดร.สุพล วุฒิเสฐ ตอนหลังมารับตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และถ้าจำไปไม่ผิดน่าจะมีส่วน ผศ.ปรีชาด้วย เราตั้งทีมกันชื่อว่า ทีมร่างกฎหมายเพื่อเป็นมหาวิทยาลัย ตอนมาจากจันทบุรีก็เริ่มร่างแล้วนะ เราตั้งทีมตัวเราขึ้นมา (ทีมอธิการหนุ่มไฟแรง) เราร่างกันว่า.... เราจะยุบกรม (กรมการฝึกหัดครู) แล้วก็เปลี่ยนกรมเป็นสำนักงานมหาวิทยาลัย และเราจะทำกฎหมายมหาวิทยาลัย แล้วตั้งภาคี หมายความว่าแต่ละภาคจะมีประธาน เช่น ภาคเหนือก็จัดทีมราชภัฏ ๘ แห่ง จะมีสำนักงานใหญ่มีประธาน ผิดอะไรเราจะไม่ใช่กฎหมาย แต่จะใช้สมาพันธ์สัญญาเอาอธิการเป็นประธานทุกแห่ง ร่างเสร็จเสนอให้ที่กรม กรมเห็นแล้วแทนที่เราจะได้กฎหมาย ปรากฏว่าเขายุบกรมการชุดนี้ เพราะว่าเราจะไปยุบกรม

แต่เชื้อใหม่ ที่เราคิดกันตอนที่เรายู่กำแพงเพชร ก็คือสิ่งที่เป็นอยู่ขณะนี้ กรมยุบเรียบร้อยแล้ว สำนักงานสถาบันก็ยุบตัวเล็กลงอย่างที่เราคาด เป็นเพียงหน่วยงาน ผู้ประสานงานราชภัฏทั้งหลาย เป็นมหาวิทยาลัยทั้งหมดเลย ต่างกันเพียงแต่ว่าตรงที่เราตกลงกันว่าเราจะมีประธานของแต่ละแห่ง แต่ละภาค เป็นสำนักงานประสานงานมหาวิทยาลัยของภาคจะมีสัก ๔-๕ กลุ่มใหญ่ๆ อันนี้ยังไม่เกิดขึ้น

จากความคิดอันนี้เองย้อนกลับมาที่กำแพงเพชรในขณะนั้น เราวางแผนไว้ว่าจะทำให้แกร่งอยู่ ๓ เรื่อง จากการคิดตอนนั้นคือ

๑. ส่งเสริมให้แกร่งทางวิทยาศาสตร์ ให้เป็น Campus ผลิตเคมี ผลิตวิทยาศาสตร์ให้แข็ง

๒. ส่งเสริมให้ครุศาสตร์ให้เป็นเพชรจริงๆ ซึ่งขณะนั้นก็เป็นเพชรอยู่แล้ว นักศึกษาครุศาสตร์แข็งมาก รักกันมาก อาจารย์ดูแลดีมาก เหมือนลูกเหมือนหลาน สอบแข่งขันก็ได้ที่ ๑ และได้อย่างต่อเนื่อง จึงเป็นเพชรกำแพงเพชร เราจึงต้องทำให้ครุศาสตร์เป็นเพชร

๓. วางแผนให้เป็นศูนย์สอนภาษาเอเชียตะวันออก เช่น พม่า จีน เวียดนาม เอากำแพงเพชรเป็นตัวเชื่อมและเราก็จะเริ่มที่พม่าก่อนเพราะเราอยู่ใกล้พม่า แต่ต้องให้ครุศาสตร์ของเราแข็งแกร่งขึ้น ส่วนคณะวิทย์ฯ ต้องใช้เวลาเพราะคนยังน้อยอยู่แต่สุดท้ายเราก็ทำได้ ที่เขาชอบเรา ดีเสียอีก และกรมก็ถูกยุบตามเรา เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราวางไว้ทั้งหมด เราเจอกันก็ขำนะเพราะเขาชอบเราไม่ถึง ๑๐ ปีจากที่เราและทีมคาดกันไว้ ก็ถือว่าเป็นส่วนที่เด่นแต่เด่นแบบไม่มีใครมองเห็น อาจจะไม่ค่อยเอ่ยถึงแต่ผลจากตรงนั้นเองที่ทำให้กรมเปลี่ยนเป็นสถาบันราชภัฏ และก็เปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัย แต่ที่ยังไม่มีคือประธานแต่ละภาคที่เราคาดกันไว้ แต่แต่ละแห่งก็มีของเขาเนะ เช่น เชียงใหม่ ท่านอธิการเรืองเดช ท่านก็วางแผนไว้เช่นเดียวกันเรื่องภาษาจีน

ย้อนกลับมาเรื่องนี้ ที่วางแผนกันน้ำก็มาคิดอีกอันหนึ่ง ซึ่งอาจารย์อาจนึกไม่ถึงตอนนั้นยอมไปเป็นเลขาของส่วนราชการของจังหวัดกำแพงเพชร ยอมเหนื่อยเพื่อให้เกิดการประสานงานระหว่างส่วน

ราชการทั้งหมด หัวหน้าส่วนราชการทั้งหมด เกษตรจังหวัด ป่าไม้ หัวหน้าเรือนจำ เราก็นัดกันทานข้าว พุดคุย แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ทำอย่างนี้กันเดือนละครั้ง และต่อเนื่อง ในขณะที่เป็นเลขาของคณะนั้น ทำให้เราขอความช่วยเหลืองานได้ง่าย ตอนนั้นเราก็ขอความอนุเคราะห์ที่ท่านผู้บังคับบัญชาการเรือนจำ ขอคนมาช่วยลอกคลองหน่อย เราก็ได้ผู้ต้องขังมาลอกคลองจนรอบ (ซึ่งเราวางแผนไว้แล้วว่าใกล้ถึงเวลาน้ำท่วม) และก็ขอความช่วยเหลือไปยังท่านชลประทาน ก็ได้รถแบล็คโฮลมาซึ่งตอนนั้นยากลำบากมาก เพราะรถอยู่ที่พิษณุโลก ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดถึงกับงงว่าเอามาได้ไง เราก็ได้รถแบล็คโฮลมาลอกคลองด้วยและขุดสระปลาบึงน้อยนั้นไว้ให้ด้วย

หลังจากนั้นไม่นาน ก็มาถึงเหตุการณ์น้ำท่วม ซึ่งตอนนั้นเราออกไปแล้วกลับเข้ามาไม่ได้เลย เราจึงตัดสินใจลุยน้ำกันเข้าไป รดดับข้างมัน ไปจนถึงที่คุน้ำเข้าด้านหลัง น้ำถาลันมาแค่นิ้วเดียวแค่ครึ่งชั่วโมงก็เอาไม่ทันแล้ว เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราเตรียมไว้ไม่ว่าจะเป็นวิทยุมือถือ (walking talking) คลองก็ลอกจนลึกแล้ว สระก็ขุดแล้ว เราก็ช่วยกัน และสั่งการให้ดูคนละจุดไม่ให้น้ำไหลเข้า สั่งการและคุมสถานการณ์กันอย่างนั้นจนสว่างคาดามิฉะนั้นก็จะเกิดความเสียหายไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้าน เพราะชนของไม่ทัน อย่างเช่นที่ท่านปรีชาเคยประสบเพราะชนของไม่ทันนี้แหละคือการประสานงานระหว่างเรา ในเรื่องการบริหารงานอยู่ก็คือการประสานงานระหว่างเรา ทุกคนเป็นเพื่อนกันหมด กระทั่งผู้ว่าราชการจังหวัดยังสงสัยว่าทำไมหัวหน้าส่วนราชการจึงไปมาหาสู่กันตลอดจนต้องเข้ามาเป็นสมาชิกกับเราด้วย และเข้ามาวิ่งออกกำลังกายประจำ แทนที่จะเป็นครอบครัวแค่ภายในราชภัฏ แต่กลับเป็นครอบครัวกำแพงเพชร เป็นครอบครัวส่วนราชการทั้งหมด เราร่วมมือกัน ที่เป็นส่วนที่นอกเหนือจากการบริหารงานภายในซึ่งภายในนั้นดี ไม่มีเรื่องของความแตกแยก เขาอยู่กันอย่างสงบ มีก็มึนตึนต๋นน้อยไม่มาก ไม่เหมือนที่อื่นที่กล่าวมาแล้ว ส่วนงานอื่นๆ เต้นๆ นั้นไม่สามารถบอกได้ว่าเด่น ทำไปพร้อมกันหมดแต่อะไรที่สำคัญต้องทำอันนั้นก่อน หมายความว่าอย่างนั้น

ในสายตาของท่าน มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ซึ่งเราเรียกติดปากว่า วิทยาลัยครูกำแพงเพชร เปลี่ยนแปลงไปอย่างที่คิด

- ต้องเป็นมหาวิทยาลัยอย่างแน่นอนภายใน ๑๕ ปี
- เมื่อเป็นมหาวิทยาลัย ต้องมี ๒ ส่วนที่ตามมา คือ

ส่วนที่ ๑ ความเป็นมหาวิทยาลัยส่งเสริมให้มีงบประมาณโดยตรงจากทบวง อันนี้แตกต่างกันมาก แต่ก่อนอยู่กระทรวงศึกษาธิการ ช่วงที่เราเป็นอธิการที่กำแพงเพชร เราอยากทำงานอย่างที่เรากำลังต้องการ แต่กระทรวงศึกษาธิการ มีลูกมาก คือ มีสำนักงานการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา รวมทั้งสถาบันราชภัฏ เพราะฉะนั้นงบประมาณที่จ่ายออกไปจึงไม่เพียงพอ ขณะเดียวกันนั้นก็เกิดราชภัฏใหม่ อีก ๘ แห่ง ยิ่งทำให้เราถูกลีดด้วยงบประมาณ ไม่มีโอกาสก่อสร้างอะไรได้เลย ขออะไรก็ได้ แต่เราก็เข้าใจข้อจำกัดตรงนั้น แต่เมื่อปรับเป็นมหาวิทยาลัย ก็จะสามารถของบประมาณได้เอง จึงทำให้

สามารถบริหารงานหรือวางแผนได้ตามต้องการนี่คือส่วนที่ดีจึงเกิดอาการเกิดการขยายทางวิชาการ รวมทั้งบุคคลและเจ้าหน้าที่ จะขึ้นมาตามๆ กัน หน่วยงานก็เปลี่ยนไป ฝ่ายผู้สอน ผู้ช่วยผู้สอน ก็จะแบ่งกันชัดเจน จึงเห็นว่าต่างมาก เพราะการเป็นมหาวิทยาลัยย่อมแตกต่างจากการเป็นสถาบันอยู่แล้วทุกอย่าง ทั้งด้านวิชาการ อาคาร คนหรือเจ้าหน้าที่ทำงานก็มากขึ้น เห็นได้ชัดเจน เข้าตามระบบ ส่งผลให้มีคนอยู่ในมหาวิทยาลัยมากขึ้น ส่งผลรวมให้คนมาอาศัยอยู่ในมหาวิทยาลัยมากขึ้น ส่งผลให้เกิดเศรษฐกิจหมุนเวียนค่อนข้างมาก ส่งผลให้คนเข้ามาอยู่ในบริเวณนั้นมาก มีชุมชนเกิดขึ้นมาก ที่ดินก็แพงขึ้น เป็นวัฏจักรอย่างนี้ตามมา โดยรวมก็แปลว่าเมื่อมีมหาวิทยาลัยจริงๆ เกิดขึ้น ตัวจังหวัดกำแพงเพชรก็ได้ดำเนินส่งตามมา จังหวัดก็จะเห็นความเปลี่ยนแปลง จะเห็นชัดเจนขึ้น คนจะมากขึ้น ค่อยๆ แข็งแกร่งขึ้น อันที่จริงที่คิดขยายไปแม่สอดถูกต้องแล้ว เพราะจริงๆ ก็คิดเหมือนกันตอนอยู่ที่รำไพพรรณีไปหาที่ที่แกร่งทางแนวได้มา ๗๐๐ ไร่ จะปลูกยางเพราะที่นั่นจะปลูกยางกันมาก ก่อนมาก็ฝากอธิการไว้ว่าให้รีบไปเอา แค่นี้แปบเดียวเหลือเพียง ๓๐๐ ไร่ ก็ได้มาแค่นั้น ที่กำแพงเพชร ก็เคยคิดไว้ถ้าได้คุยกับท่านอธิการวิชัย จะทราบดีว่าพยายามจะขยายบริเวณใกล้เคียงกันแต่ว่า แต่เดิมเป็นที่สาธารณะ แต่ก็ทำไม่ได้เนื่องจากมีผู้คนอยู่อาศัยกันอย่างมั่นคงแล้ว จึงไม่เหมือนที่รำไพพรรณี บัดนี้กำแพงเพชรเป็นมหาวิทยาลัยที่แคบไปแล้วจริงๆ ต้องมีพื้นที่อย่างน้อยประมาณ ๕๐๐ ไร่ เพราะฉะนั้นที่คิดขยายไปที่แม่สอดถูกต้องแล้ว เพียงแต่จะส่งผลไปอีกเท่าไร ดูแต่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สมัยตอนนั้น กำแพงแสนยังไม่เจริญ บัดนี้คนแน่นมากเลย เพราะมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน มหาวิทยาลัยต้องคิดแบบเดียวกันนี้ กำแพงเพชรที่แม่สอดก็จะเป็นแบบเดียวกัน

เพราะฉะนั้นการเปลี่ยนแปลงของมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร เปลี่ยนแปลงไปตามที่คาดไว้ แต่ว่ามีสิ่งตามมาของการเปลี่ยนแปลงความเป็นมหาวิทยาลัยที่เริ่มใหม่ๆ แต่ก็ก่อนจะเป็นผู้บริหาร เขาจะส่งฝักอบรมกว่าจะเป็นรองอธิการ สิ่งที่เรียนหลักสูตรที่อบรม เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องหาเสียงในสมัยก่อน ไม่ได้เลือกตั้งความแตกแยกจึงไม่มีแต่เมื่อเป็นมหาวิทยาลัยสิ่งนี้เสียงไม่ได้ เมื่อมีการเลือกตั้งสรรหา ก็เหมือนการเมือง การเมืองจึงมีแต่การแตกแยกกันในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นเมื่อเลือกตั้งเสร็จแล้วเรียบร้อยไปแล้ว เราก็หันหน้ามาทำงานร่วมกัน ใครได้ก็ดีแล้ว ถ้าแบบนี้ดี แต่ถ้าหาเสียงแล้วยังไม่แล้ว ก็จะทำให้เกิดปัญหาการทำงาน มหาวิทยาลัยควรจะมีลักษณะแบบนี้ ไม่ใช่เฉพาะที่ใดที่หนึ่ง เพราะฉะนั้นการที่เราเป็นมหาวิทยาลัยในช่วงเริ่มต้น ไม่ว่าจะกำแพงเพชร หรือราชภัฏที่อื่นที่เปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัย ระบบนี้จะเข้าไป เพราะฉะนั้นถ้าเราพัฒนาให้ข้ามจุดนี้ไปได้ ก็จะเจริญเร็ว ข้ามจุดนี้หมายความว่าถ้าเราเลือกตั้งเสร็จแล้วก็แล้วกันร่วมกันทำงานต่อไป ถ้าข้ามจุดนี้ช้าก็จะถ่วงกัน นี่คือนิสัยที่มากับมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นถ้าผู้บริหารมองเห็นต้องประสานให้เร็วที่สุด เราเป็นนักประสานเห็นคนแตกแยกจะหาเรื่องประสานจนได้ เราเข้าใจเรื่องอย่างนี้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นส่วนนี้เองที่ตามมา การเป็นมหาวิทยาลัยที่ดีแต่ในการเป็นมหาวิทยาลัยที่มีการเลือกตั้งเสร็จแล้วได้ร่วมกันทำงานร่วมกัน ก็จะรักกันและเจริญเร็ว ทุกแห่งเราต้องข้ามจุดนี้ให้ได้ ความเปลี่ยนแปลงของมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ก็เห็นได้ชัดมีในสิ่งที่งดงามที่ดี เราต้องข้ามไปให้ได้ ทำให้หนึ่งที่สุด อย่างไรก็ตามกำแพงเพชรเป็นมหาวิทยาลัยที่สงบ คนไม่มาก แต่รักกัน ถ้าประสานกันได้เร็วจะไปได้ไกลมากๆ